walge walgeks jäävad kui neile wärwi lisaks ei anta.
Rongas jääb kuulama: reinul sellest hea meel, ta algab uuesti:
„Auus walge lind, kui kena sa! Kael nagu luigel, silmikesed kui tuli – sa kallike! su sulekesed kui höbe riie sinu peal. Sull muidugi wist tore ümberringi waata seal körgel kuuse otsas. Eks mõtle kaa willest langesa peale, kellel nälja surm uske peale koputab, ligemalgi weel: surm ääres wahib, et oma kondise luiega wiimast luisata, mind nälja läbi teise ilma kodanikkude hingekirja tahab ülewõtta. Tee õige korraks oma ilus nokk lahti, lase mulle oma ingli suust üks kuninglik ärapäästmise sõna osaks saada, sest see kõik on sinu sugusele wägewal kotkal wõimalik, ja – minu tõinast ei saa sa mitte ilma jääma, weel enam: Minu lapse lapsed saawad sulle – wäger linnu riigi walitseja – sooja tänu kalmu künkale kandma, kui sind enam sinise taewa wõlwide all lehwitamas ei ole. Ise luban, – kui mulle elu päiwi jätkatakse –, pisaratega sinu põrkana sinda nüsutada. Tahan toimetada et meil järeltulew sugugi sõbrusses peab elama!" Ise aga naernud pikuse: „Kes siis ronka liha tahab? Woib küllalt lubada!" Kummardanudki weel, nagu tänu tähendades, paitanud oma siledaid puusi just nagu tahtvks näidata, et see ronka sinu auu palk alla, kui reinusanda piinawast nälja surmast ära peastaks; aga – wõta näha Wäger kotkas ei wõta täna alamaliku palwe wastu; palwe tunnid olnud teise tunni peale määratud. Ta saputanud aga tiibi nagu tahaks ta palujalle selgeks teha: Ära tule mind tina asjata tülitama! teinud korra: korlangsti ja oligi kodunt ära ilma waatamas.
Jõudnud jällegi kodumaale. Tarskumine lahti. Käratsenud naisega õige kurjaste, et lapsed kalni kasimatta sita sees siplewad, pajad puhastamatta, maja walitsus raisus ja muud.
Reinuwader kuulanud, kuulanud. Hing täis, et palwe kuulamatta jäätud, tõutanud kõwaste omas südames, ronkalle andise nua pussi

suurt nuga hakata muretsema.
„Mis sa wa must tont käratsed seal," sõimanud reinuwader. „Ise must kui ennekirmutus, nagu oleks tõrwa toober selga kallatud; oleks ma su naisest, ei ma sind silliks silma otsaski! Ahju harki saaksid ja kasi kus kolmatkümmend! Kasida ei oska innagi aga käratsetta küll! Sest enne nõgi maha, siis aega lärmitsetta küllalt!"
„Noh auus reinusand! Miks täna nõnda kärsita olete!" küsinud rongas, hirmul et kõik juba oma nooli tema peale hakkawad siktima.
„Oledjah must tont! Oledjah! Oledjah! – – – – Tõrwatungal, must tont, oledjah!" itsitanud reinuwader. „Küll ma tahan kõige elajate walitsejale lõwile teada anda, kus kanapojad sinu kurku kuukunud. Olen siitsaadik su süüd oma peale wõtnud – aga oota weel! Üleste annan su häbematta teud ja wargusest ja sinisaks lepitusest; – kui sa mind siit hangust wälja ei aita –, kukuwad su süüta pisikesed pojad minu keha kinnitusiks." –
Kus palwed ei mõjunud, seal mõjus sõimamine; nii kaa ilma wiis ikka ja alati. Aim jõuab enam kui kirm. Seda teab igaüks. Katsutakse tihtigi armu, peibutamise, mehkeldamise, meelitamise ja palwete waral, – kus täielik wäewõimus puudub –, oma soowisid korda saata; lähewad need aga nurja, on kohe sõimamine, tintamine ja käratsemine lahti, katsutakse ilmaliku oma kasu pärast musta walgeks ja walget mustaks määrida, kõigest sellest selgub jällegi: Tänamatta meel on maailma palk. –
Rongas kanakuninga walju noomiwat ähwardamist kuuldes, hakkab kartlikult paluma: „Pai reinusand! Auustud linnu riigi ülem walitseja ja kuningas! Palun pisut kannatetta! Küllap katsun kaa kõigealandlikumas truuduses sulle aitamiseks abiks olla. Kannata weel pisut! Wiotiste oled warsti hangust wäljas!" – Lõinud lendu, mis wuhinal.
Eh ootajal küll aeg igaw, siiski tuleb mis tulemas on.